

[Ebba Strange]

Kvindepolitik er efter min opfattelse ikke særlig moderne for tiden, og derfor er det nok nødvendigt at ride op, hvorfor ligestillingsbestrebelse stadig er meget vigtige for samfundets udvikling:

For det første er det faktisk en menneskeret, at kvinder og mænd skal have lige muligheder for at udvikle og bruge deres evner, og at de barrierer, der findes for, at dette kan ske, derfor skal fjernes.

Dernæst går vi hos de kvinder, der bliver forbigået på grund af de ansættelsesprocedurer, vi har talt om – og hvor jeg er glad for de meldinger, der er kommet om mere åbne ansættelsesprocedurer – glip af en talentmasse, som samfundet slet ikke har råd til at undvære. Det er nu engang sådan, at kvinder og mænd også i deres videnskabelige arbejde i mange tilfælde prioriterer og planlægger og udvælger forskelligt, fordi de ikke bare arbejder på baggrund af deres formelle studier, men også på baggrund af deres intuitioner og erfaringer, og disse er på mange områder forskellige for mænd og kvinder.

Jeg er personlig overbevist om, at det ville tilføre det moderne industrisamfund en tiltrængt fornyelse, hvis kvinder i meget højere grad kom til at præge den videnskabelige debat og den forskningsmæssige udvikling.

Ministeren var inde på, at vi skulle øge kvinders interesse for den videnskabelige karriere. Og hvordan gør vi så det? Til det har vi brug for, at kvinder bliver synlige i den videnskabelige verden. Alle de unge piger, der i disse år går i gang med en videregående uddannelse, har brug for at se, at det kan lade sig gøre som pige at nå til tops i det videnskabelige hierarki. De har brug for modeller bestående af dygtige, kompetente undervisere og forskere, og dem kan det være svært at få øje på, når man skal lede med lup efter en kvindelig professor og med forstørrelsesglas efter en kvindelig lektor.

Det har således vist sig, at den ene kvinde ud af 23, der er blevet ansat i de nyoprettede grundforskningsstillinger, flokkes de kvindelige studerende om som fugle om et fyr. Hun er ansat inden for kemiområdet og spiller virkelig den rolle som model for de kvindelige studerende, som der er brug for. Derfor er det en gensidig proces: I og med, at vi ansætter flere kvinder, styrker vi også kvindernes interesse for området.

Det er også et svar til fru Hanne Severinsen, som sagde, at der er brug for at få kvinder til at interessere sig mere for fysik og kemi. Og jeg tror, fru Eva Møller var inde på det samme: at en af måderne at gøre det på netop er ved at vise disse modeller, vise, at det er et område, hvor kvinder kan, og hvor kvinder tør, og hvor de gør et godt job.

Vi, der har været med til at bane vejen for flere kvinder i politik, ved noget om, hvilke traditioner og magtstrukturer det er, man er oppe imod i det arbejde. Noget lignende gælder naturligvis situationen på de videregående uddannelser, som vi diskuterer i dag. Men vi har også erfaring for, at efterhånden som vi er nået op omkring den tredjedel af repræsentationen, som vi nu er oppe på i de folkevalgte råd, i Folketinget og kommunalrådene, er vi ved at blive synlige, og det letter indflydelsen gevaldigt.

Men vi kan ikke bare lade tiden gå og håbe på, at tingene sker af sig selv, og derfor har vi i SF ønsket at give udviklingen et skub med denne debat i dag. Derfor har vi stillet dette forslag om motiveret dagsorden, og derfor vil vi i Tingets opsummering lægge mærke til, hvad ministeren siger. Da der nu åbenbart ikke er flertal for at stemme for SF's dagsordensforslag, håber vi, at der på anden måde kan udledes nogle positive resultater af debatten.

(Kort bemærkning).

Sonja Mikkelsen (S):

Det håb kan jeg sige at jeg deler med fru Ebba Strange: at vi vil se, at universiteterne og de øvrige videregående uddannelsesinstitutioner faktisk etablerer handlingsplaner med henblik på at sikre denne ligestilling. Hvis jeg skal kommentere SF's dagsordensforslag lidt nøjere, vil jeg sige, at det faktisk er min vurdering, at stort set samtlige pinde med undtagelse af den, der taler om de særlige stillinger, så vidt jeg kan vurdere det, er imødekommet af det svar, vi fik fra ministeren i dag. Og jeg håber selvfølgelig også, at mit forsøg på at udlægge ministerens forventninger også kan få et positivt tilsagn fra ministeren, når vi kommer så langt.

Men jeg vil godt spørge fru Ebba Strange, om det ikke også er fru Ebba Stranges opfattelse, at dagsordenens øvrige punkter er dækket ind af den velvilje, ministeren har vist, og de